

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

- Ναί, μά τό Θεό ;
- Τότε αυτός ό περιφίμος γέρος πρέπει νά εινε μάγοσ η νεκρο-μάντης η τίποτε παρόμοιο.
- Κάτι τ χειρότερος ! απάντησε ό Τζιλ.
- Καί γιατί δέν τόν ξεφορξίτετε ;
- Με τί τρόπο ;
- Νά, στό Βέλγιο όλους αυτούς τούς ψήνουν στή φωτιά.
- Μπράβο ! Καλά τούς κάνουν ! φώναξε ό Τζιλ, αλλά για την κακή μας τύχη, ό Κρονίμ δέν εινε άπό κείνους τούς ανθρώπους που καίγονται, άλλ άπό κείνους που καινε τούς άλλους.
- “Ο Τζιλ έκείνη την στιγμή έλλησίασε με τρόπο μυστηριώδη τόν ξένο και τού ελεε εμπιστευτικά.
- Θα πιστέψετε ένα πράμα ; Αυτόν τόν Γκρεγκουάρ Κρονίμ κ' οί παπάδες μας, ακόμα κ' οί δεσποτάδες μας, τόν φοβούνται...
- Δέν τό φαντάζομαι.
- Άκούτε τί σας λέω. Μερικοί άπό τούς τραγούς της πολιτείας μας έπιασαν κ' έθαναν μά άναφορά και ζητούσαν νά φιλακίσουν τόν Κρονίμ... Αύτη την άναφορά τήν έστειλαν στόν Άρχιεπίσκοπό μας, τόν Πινταφλούρ...
- Κ' έπειτα ;
- Άν τό μαντέψατε ;
- Τί, απάντησε ό ιπότης. Δέν μπορώ νά τό μαντέψω.
- “Άρχος νά γελά και ελεε πως εϊταν φοβιτοισίρηδες αύτοι που σύνταξαν την άναφορά. Κι' ό Γεχάν Κοτερέλ ό αρχιδιάκος της Μητροπόλεως, ό μεγαλειότερος ύστερ' άπ' τό δεσπότη, έθρισε την άναφορά στή φωτιά και ελεε πως άν τόν σκοτίσουν άλλη φορά κ' αύτη την υπόθεση, τότε θα καιν τούς φοβητοισίρηδες αυτούς νά φοβηθούν με τό σαστά τους.
- Διάβολε ! ψιθύρισε ό ξένος χωρίς νόθαλε.
- Ά, είδατε !.. φώναξε θριαμβευτικά ό μικρός. Συμφωνάτε με την γνώμη μου ! Παραδέξτεστε λοιπόν ότι ό Κρονίμ αυτός δέν εινε άλλος παρά ό ίδιος...
- Ποιός ίδιος ;
- “Ο Τζιλ δέν απάντησε αλλά άνοιξε τά δάχτυλα του δείξιου του χεριού και τά έφερε στό μέτωπο έν είδα κεράτων, ένί με τάριστερό χέρι του δείγαμε μια γομμή στα νύκτα του που ήπουοοοοο ούρά.
- “Η παντομία αύτη διάργγητην προσοχή του ξένου, ό οποίος είχε βυθισθή σέ βαθιάς σκέψεις.
- Έξακολουθήσαν τόν δρόμο τούς σιωπώντας ως ότου έφτασαν στην προκυμαία τών Άλικιών.
- Εκεί ό μικρός στήθηκε. Αυτό έκανε τώ ξένο νά συνέλθη.
- Νά ή όδος Έλλεκίν ! τού ελεε σιγά δείχνοντας του με τό χέρι ένα δρομάκι στενό και σκοτεινό.
- “Ο άγνωστος τράβηξε προς αυτόν. “Ο Τζιλ έμεινε άναποφάσιτος.
- “Η περιέργεια από τη μία μεριά τόν έκανε τούσαν νά προχωρήσει, ένί ό φόβος άπ' την άλλη τού έκανε τά πόδια.
- “Η περιέργεια τέλος υπερίσχυσε.
- Έκαμε τό σταυρό του, σύστησε την ψυχή του στην Θεοτόκο κ' άκολουθήσε τόν περίεργο άγνωστο.
- “Η όδος Έλλεκίν ήταν στενή, σκοτεινή, γεμάτη λάσπη και βοψμόνερα. Άπό τό ένα μέρος την έφραζεν ένας έτοιμοροσπος τοίχος. Από τό άλλο ήυροτο επίσης ένας μισοκαρημιμένος τοίχος, ό οποίος έφραζε κάποιον κήπον. Εϊς τό μέσον έκπηξε σιωπηλό και άρημο τό σπίτι του διαβόλου, τό σπίτι του Γκρεγκουάρ Κρονίμ. Τό σπίτι αυτό ήταν παμπάλαιο και έτοιμόροπο επίσης. Εϊχε προς τό δρόμο μια πόρτα γοτθική κ' ένα παράθυρο στενό, μακρολό, όμοιο στό σχήμα με μάτια βαθιού.
- “Ο ιπότης είχε σταθεί μπρός στην πόρτα τού σπιτιού αυτού όταν γυρίζοντας πίσω τού ελεε τόν μικρόν Τζιλ νά περιμένη.
- Τι διάβολο θέλεις ; τόν ρώτησε άπότομα.
- Δέν με χρειάστετε πια άφέντη ; ρώτησε ό μικρός.
- Όχι, μπροξίτε με τού δίνετε. Πές μου μόνον τι έπιγραφή έχει τό πανδοχείο σας ;
- Πανδοχείο δε-Μπρούξιζνος Τέντζερης, αφέντιος, όδός Αίώρας, πίσω άπ' τόν Άγιό Μαρτίο.
- Καλά. Θα ξεναγήσω σέ μια ώρα. Πάρτε αυτό και μάς, φύγε !... Τού έθρξε δε ένα σκουδο, τό όποιόν ό μικρός έτρύπισσε στην τσέπη του. Πριν φύγη όμως ελεε για τελευταιία φορά στόν ιπότη.
- Καλά θα κάμμετε, αφέντη, νά ρηήτε μαζί μου.
- Καί γιατί ;
- Γιατί όσο νά χτυπάτε δέν θα σας άνοιξουν. Δέν εϊναι κανείς μέσα.
- Έ διάβολα. Τό ξερα αύτό. “Ο Γκρεγκουάρ Κρονίμ άπέθανε !
- Άπέθανε ! Άπέθανε ! Εϊνε δυνατόν αυτό ;
- Σου εϊπα άπέθανε. Παράδοξε τό πνεύμα του εις τās άγκάλας μου. Καί έγώ εϊμαι ό κληρονόμος του.
- Σεις, έλαμπερότατε ;
- Έγώ βέβαια. Κληρονόμος του και στενός του συγγενής.
- “Ο Τζιλ δέν μποροοοσε νά πιστέψη σ' εσα άκουε. “Επί τέλους ελεε :

- Δέν τά πιστεύω έγώ αύτά, αφέντη μου. “Ο Γκρεγκουάρ Κρονίμ πέθανε ; Καί σεις εϊστε κληρονόμος του, συγγενής του ! Άδούνατον !...
- Καί γιατί !
- Γιατί αυτός ήταν ό διάβολος !
- “Ο ιπότης έγέλασε δυνατά και άπήνησε :
- Άπου λοιπόν ό Γκρεγκουάρ Κρονίμ ήταν ό διάβολος, έγώ εϊμαι ό ΞΕΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ !
- “Έβγαλε κατόπιν ένα κλειδί, άνοιξε την πόρτα τού μυστηριώδους αυτού σπιτιού, έμπηκε και ξενάχλεϊτος.
- “Ο Τζιλ μένοντας μόνος έ-τρώμαξε. Τό έβραλο στα πόδια και δέν στάθηκε παρά όταν είχε άποκαρνηθή άρκατά από την όδον Έλλεκίν. Κτύπησε γύρω του, βεβαίωθήκε πως δέν τόν κληνηγοοσαν δαιμόνια, έβγαλε τό σκού του τού ιπότην από την τσέπη του και τό έμόρσε.
- Πφ ! ελεε. Μωρξίτε θεϊκά και κόλασι !...
- Τό έπέταξε πίσω από ένα τοίχον, έκαμε τόν σταυρό του, έφτυσε τρεις φορές στόν κόρφο του κ' έτραβήξε πια ό ήσυχος για τόν «Μπρούξιζνο Τέντζερη».

III

“Η Συνθήκη

Μόλις ό άγνωστος ιπότης έμπηκε στό έρημισμένο σπίτι της όδοσ Έλλεκίν άρχισε νά κυττά γύρω του νά περιεργετα. Εδρι-σμετο σέ μια αίθουσα εύρύχωρη, ύψηλή, στρωμένη με κυανόλευκες πλάκες, αφιδωτή, μόλις φωτισμένη άπό τό μικρό παράθυρο, τό όποιον προαναφέραμεν.

“Ο άέρας έκαί μέσα ήταν μολυσμένος, άέρας ύπογώνιν, άέρας δηλητηριώδης. Οι τοίχοι ήταν γυμνοί. Σέ μια γωνία ύπηρχε ένα ξύλινο κρεββάτι, εις τό μέσον δε ένα βαρύ ξύλινο τραπέζι και δύο σκαμιά.

Άπό την μέση της όροφής κρεμάταν από ύλυσσιδες ένας σκο-νομίμενος, παμπάλαιος πολυέλαιος. Τού πολυελαίου αυτού τό φώς διέκριναν οι δυστυχεις κάτοικοι της Τουρραίνης, όσες φορές έπρό-κειτο νά τούς συμβούν μεγάλα κακά, όσες φορές ένεφανίζετο εκεί ό μυστηριώδης και διαβολικός Γκρεγκουάρ Κρονίμ...

Σέ μια γωνία βρισκόταν ένα μεγάλο κιβώτιο από βελανιδιά, που χρησίμευε, κατά τη συνήθεια της εποχής, ως σκευοθήκη.

“Ο άγνωστος εξέτασε με προσοχή έπιμόνη όλα αύτά τά αντικεί-μενα, τό όποια έν τούτος δε φανόντουσαν γάχουν τίποτε τό έξευ-μενικό. “Υστερα τράβηξε και κάθησε κοντά στό τραπέζι.

“Εκει έβγαλε από τόν κόρφο του μια περγαμηνή, την βεβίλωνε και φάνη-καν οι συνθηματικοί χαρακτήρες που εϊταν γραμμένοι σ' αύτην. Κανένας σοφός δε θα μπορούσε νά έξηγήσει τά έρωγάλμια έκεϊνα.

“Ωστόσο όμως ό άγνωστος που φανόνταν πως είξερε πολύ καλά την κρητογγραφική έκείνη γλώσσα, άρχισε νά διαβάζει σιγά σιγά.

— Μαθρήτη, 30 Μαΐου 1566. Διατάσσεται ό Α... Α... νά ύπάγη στην Άμβέρσα που θα εΰρη τόν έξεδελφό του Α. Μ. και νά τόν φωνεύη...

— Αυτό έγινε κιάλας ! ειπε ό ιπότης κ' εξακολουθήσε τό διάβασμα.

“Ο Α... Α... όρπειλε νά φωνεύη τόν Α. Μ. με τέτοιο τρόπο, ώστε κα-νει νά μή μάθη ποτέ ότι έπληθύη σ' αυτόν ή κεφαλική ποιηή, αλλά άπανταίως νά πιστευθή ότι άπέθανε από φυσικό θάνατο...

— Έφρόντινα και γι' αυτό, ειπε πάλι ό άγνωστος.

“Ο Α... Α... θα βρη μού σ' έγγράφα του Α... Μ... κ' ένα κλειδί που έχει σχήμα σταυρού τό κλειδί αυτό εϊνε της πόρτας ένός σπιτιού που βρι-σκειται στην Τουρραίνη στην όδο Έλλεκίν και που λέγεται σπίτι του Κρονίμ. “Ο Α... Α... θα πάει έκεί άμέσως.

— Ιδού με έδώ ! ειπε και πάλι ό άγνωστος.

“Μόλις φτάσει στό σπίτι αυτό ό Α... Α... θα πατήση ένα κουμπι που βρισκειται άπάνω σέ μια πλάκα του παλιού κρονίμου κοντά στόν τοίχο, ό οποίος εϊν' άπέναντι στην πόρτα...

Σ' αυτό σημείο, ό ιπότης σηκώθηκε, άκολουθήσε τις οδηγίες της περγαμηνής και πάτησε τό πόδι του σ' ένα κουμπί, τό όποιο ύποχώρησε έλαφρά.

Τότε άποτελείσαστε τό ζάβρασμά του.

“Ενα πρόσωπο τότε θά παρουσιασθή. Διατάσσεται ό Α... Α... νά τεθή χωρίς καμμία έπιφύλαξη στή διάθεση του προσώπου αυτού...

Τό κείμενο άτελείσασνε έδώ, κάτω από τό κείμενο εϊταν μια πλα-ταιά σφραγίδα από κόκκινο βουλοκέρι, στην όποια έξεδίχαν μερικοί άκατανόητοι χαρακτήρες.

“Ο ξένος έθρξε γύρω του τό βλέμμα του.

— Ένα πρόσωπο θά παρουσιασθή, ψιθύρισε, από πού όμως ;

Και άρχισε με τό σκαπί του νά ψάχνη τούς τοίχους και τις πλάκες. Μά πουθενά δε βρήκε κούφισμα. Δοκίμασε νά ψάξη τό κι-βώτιο, μά τό σκέασμα του δε σηκωνότανε. “Επειτα προσελήθησε νά τό μετακινήσει, μά παρατήρησε ότι ήταν κολλημένο με τό έδυ-φος και με τόν τοίχο.

— Καλά, ψιθύρισε από δώ θαρδεί.

Σταύρωσε τό χέρι του και περιέμενε.

Πέρασε πάνω κάτω ένα τέταρτο.

“Άσφαγα άμουςε τό ύθρηβο κάποιου έλατηρίου. (Άκολουθεί)